

7. univerzitní kampus katalánštiny (2008)

Barbora Brezínová

Když jsem obdržela stipendium, opravdu jsem netušila, co mě přesně čeká. Jen jsem slyšela z úst starších studentů, že je to něco nezapomenutelného, vyjimečného. Teď už vím, že je tomu tak.

Toto léto pro mě bylo obzvlášť důležité. Vždy jsem chtěla hodně cestovat, ale až dosud jsem tak neučinila, a tohle byl začátek.

Nyní, když už jsem několik týdnů doma a dívám se na fotky z kampusu, připadám si jako ve snu... jako by to byly roky a ne týdny. Možná mám ten divný pocit, protože jsem zkusila něco úplně jiného, nenormálního, nevšedního.

Celkový dojem je velice pozitivní, zejména proto, že po kampusu mluvím mnohem lépe než dříve. Zajímavé: před rokem jsem ani nevěděla, že katalánština existuje jako oddělený jazyk, a teď ji mohu používat ke komunikaci s lidmi a učení se dalším věcem.

Na Mallorce jsem bydlela v rodině o jedním člena, s babičkou. Když jsem poprvé vstoupila do domu a tato žena, Joana, začala mluvit, neporozumněla jsem takřka ničemu... Jen jsem si myslela... Hm, když už se zdálo, že mluvím katalánsky dost dobře, teď vím, že opak je pravdou. Zpočátku, kdy plno studentů mluvilo španělsky, jsem pokaždé musela vysvětlovat, že nerozumím. Také jsem byla moc unavená po cestě letadlem, po noci strávené beze spánku na lodi a po jednom dni bez oddechu v Palmě... Ptala jsem se sama sebe, proč jsem vůbec tady, místo toho, abych byla doma.

Ikdyž jsem nezačala kdovíjak, postupně se vše v dobré obrátilo. Také moje katalánština se zlepšila. Velmi si cením všech aktivit, které jsme celou dobu dělali a které bych určitě během normálních prázdnin nedělala. Například náš výlet na koních byl pro mě zajímavým a příjemným zážitkem. Nebo let ultralightem, výlet do Torrent de Pareis, noc strávená v chatě na pláži, Festa de Moros i cristians v Pollençe, correfocs v Artà... Musím říct, že podle mého se nejlepší část kampusu odehrála na Mallorce, kde bylo nejvíce rozličných aktivit a jídel:-) a zejména, perfektní počasí. Konečně jsem našla místo, kde mi není zima.

Barcelonu jsem měla moc ráda. Trochu jsem byla překvapená z toho, že se zde nemluví katalánsky tak často, jak jsem si představovala.

Andorra pro mě byla kuriozitou. Přestože se mi líbily hory, raději jsem zůstala v hotelu, než abych se vypravila na dlouhou exkurzi. Cítila jsem, že pokud se chci vrátit domů, nemohu se zúčastnit.

Celý kampus byl intenzivním zážitkem, plným zajímavých a nových věcí... Nenaučil mě jen jazyk. Poznala jsem spoustu lidí, s některými možná zůstanu v kontaktu. Samozřejmě jsem moc vděčná za to, že jsem se toho mohla zúčastnit a myslím, že ikdyž možná v budoucnosti nebudu mluvit katalánsky tak často, vždycky si vzpomenu, že je tu takový jazyk, taková originální kultura, takoví lidé... z mého pohledu je to poselství, které všichni účastníci kampusu budou předávat.